

Venstre kunde ønske, men at Hovedsagen efter Partiets Mening var, at Valgdagen alene vilde blive bestemmende for de lovgivende Myndigheder. »Efter dette Forslag faar vi en Rigsdag, ganske vist formelt delt i to Ting, men der er samme Flertal i begge Ting, og hele Rigsdagen vælges af samme Vælgerforsamling paa samme Dag, og skal Rigsdagen opløses, opløses naturligvis ogsaa hele Rigsdagen samtidig. Der er heri ingen Plads for Forrettigheder af nogen Art, og den lige og almindelige Valgrets Princip er fuldt gennemført, ligesom Vælgerbefolkningens Flertal er sikret i begge Rigsdagens Ting, og skulde der trods dette opstaa Modsætning mellem de to Ting, afgøres Sagen endeligt i Den Forenede Rigsdag. Det vil saaledes med dette Forslag gennemført være udelukket, at et Mindretal i Rigsdagen vil kunne standse Reformkrav, som et Vælgerflertal paa Valgdagen har samlet sig om.«

Ordføreren for Det frie Folkeparti, *Valdemar Thomsen*, kunde ikke se Nyttens af det foreslaaede Rigesting, og han vilde langt foretrække rent Etkammer for den foreslaaede Ordning. Paa den anden Side maatte det erkendes, at Rigestinget vilde være mindre skadeligt end det nuværende Landsting. Spørgsmaalet om en Valgrets alder paa 23 eller 25 Aar forekom Partiet mindre betydende. Derimod savnede man Bestemmelser til Sikring af rene Linier i offentlig Administration og ønskede Anklagemyndigheden gjort uafhængig af Regeringen, ligesom man sluttede sig til de af Venstre formulerede Krav vedrørende Borgernes lige og frie Adgang til Erhverv, Ejendomsrettens Ukrænkelighed, Sikring af Ytrings- og Organisationsfrihed og Sikring af Kirke- og Skolefrihed.

Ogsaa Retsforbundets Ordfører, *Gregersen*, beklagede, at

os noget nyttigere for end at splitte os i et helt Dusin Partier, der indbyrdes gør hinanden mest mulig Fortræd og samtidig hver for sig raaber op om at knække Socialdemokratiets Magt Nej, det, Socialdemokratiets kloge Hoveder er bange for, er noget helt andet, nemlig det, at Socialdemokratiet trods al Stemmemaagt ikke kan klare Folkestyrets Opgaver, og at der heller ikke er andre, der kan det. Og det, jeg læser i Manifestet, er, at hvis vi andre først faar Samling paa os selv, saa kan vi straks faa et meget stort Ord at sige, og — hvis Verdensudviklingen under vort Land Fred og Arbejdsro — inden længe det afgørende Ord at sige, og dette anser jeg ikke blot for muligt, men ogsaa for nødvendigt for vort Lands Skyld. — Jeg tror, at Tiden kræver en stor Indsats af den danske Mellemand. Men skal det ske gennem en rolig Udvikling og under fornuftige og fordragelige Tilstande, maa vi gøre det fuldkommen klart for Arbejderne, at her driver vi ikke Klassepolitik, men Folkepolitik; her er vi lige i Ret, men ogsaa i Pligt . . .«